

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa I. G.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w S.
o dopuszczenie do pracy, ewentualnie ustalenie przywrócenia do pracy i
wynagrodzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23
stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 265 (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 maja 2017 r., sygn. akt VI Pa [...] Sąd Okręgowy w S.
w sprawie z powództwa I. G. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” w S.
o dopuszczenie do pracy, ewentualnie ustalenie przywrócenia do pracy
i wynagrodzenie, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S.
z 6 września 2016 r., sygn. akt IV P [...], którym Sąd ten oddalił powództwo.

Powód po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu wnosił o: 1)
dopuszczenie do pracy na stanowisko kierownika jednostki - Spółdzielni,

ewentualnie o ustalenie istnienia stosunku pracy na stanowisku prezesa zarządu, ewentualnie kierownika pozwanej spółdzielni na dotychczasowych warunkach, tj. w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 7.140 zł brutto, ewentualnie o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach płacy i pracy na stanowisku prezesa zarządu, ewentualnie kierownika pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w kwocie 7.140 zł brutto, 2) zasądzenie wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy tj. od października 2014 r. do dnia wyrokowania w kwocie miesięcznej 7.140 zł, 3) zasądzenie za cały okres pozostawania bez pracy tj. od października 2014 r. do dnia wyrokowania ryczałtu za korzystanie z samochodu w kwocie po 250 zł miesięcznie.

Wyrokiem z 6 września 2016 r. Sąd Rejonowy w S. uchylił wyrok zaoczny z 27 lutego 2015 r. (pkt I), oddalił powództwo w całości (pkt II), przyznał pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” w S. od powoda I. G. kwotę 7.740 zł (siedem tysięcy siedemset czterdzieści złotych) tytułem kosztów procesu (pkt III), nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w S. kwotę 2.979 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem kosztów sądowych (pkt IV).

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając mu naruszenie art. 52 § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2016 r., poz. 21 ze zm.) w związku z przepisami art. 30 § 1 pkt 2 oraz § 3 Kodeksu pracy; art. 30 § 2¹ Kodeksu pracy w związku z przepisem art. 36 § 1 pkt 3 Kodeksu pracy; art. 8 Kodeksu pracy; art. 3¹ § 1 Kodeksu pracy w związku z art. 46 § 1 pkt 8 Prawa spółdzielczego; art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji oddalił ją, stwierdzając, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c. sprowadzają się w zasadzie wyłącznie do niepopartej przekonywującą argumentacją polemiki z wyprowadzonymi przez Sąd wnioskami i jako takie nie mogą wywołać skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku, bądź jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Apelujący zaledwie przeciwstawiał ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego. Powód w zakresie zarzutów prawa procesowego podkreślał przy tym

wyłącznie wybrane okoliczności, zapominając o potrzebie wszechstronnego rozważanie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy podzielił argumentację Sądu Rejonowego, że w analizowanym przypadku oświadczenie powoda o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu należało interpretować jako wypowiedzenie umowy o pracę w ramach której był zatrudniony w spółdzielni na stanowisku prezesa zarządu spółdzielni. Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego w tym przedmiocie i w całości podzielił ocenę prawną przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że co do zasady rację ma apelujący, że złożony stosunek łączący członka zarządu ze spółdzielnią może obejmować stosunek uczestniczenia w zarządzie, tj. tak zwany stosunek wewnętrzny (organizacyjny) oraz stosunek pracy powstający na podstawie umowy o pracę, określany jako stosunek zewnętrzny. Jednocześnie w analizowanym przypadku należało mieć na uwadze, że powoda ze spółdzielnią łączył stosunek pracy w ramach którego powód został zatrudniony na stanowisku prezesa zarządu spółdzielni. A zatem skoro powód złożył rezygnację z pełnienia funkcji w zarządzie pozwanej Spółdzielni, a w umowie o pracę jedynymi obowiązkami, które mu powierzono były obowiązki prezesa zarządu, to słusznie Sąd Rejonowy potraktował oświadczenie woli powoda jako wypowiedzenie umowy o pracę, gdyż jest ono normalnym sposobem rozwiązania umowy o pracę. Taka wykładnia oświadczenia woli powoda nie narusza art. 65 k.c. (stosowanego na podstawie art. 300 k.p.), skoro powód zrezygnował z pełnienia funkcji prezesa zarządu, tym samym nie mógł dalej świadczyć pracy na tymże stanowisku na podstawie umowy o pracę. Należy zwrócić uwagę, że zawarcie z powodem umowy o pracę było nierozzerwalnie związane z pełnioną przez niego funkcją prezesa zarządu spółdzielni. Zatem rezygnacja z pełnionej funkcji uniemożliwiła, wykonywanie obowiązków pracowniczych.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną strona powodowa w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1

(występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (występowanie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa wywołujących poważne wątpliwości lub rozbieżność w orzecznictwie) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c. Wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona bowiem prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w S. pozostaje w oczywistej sprzeczności z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą stosunek pracy jest całkowicie odrębnym stosunkiem prawnym od stosunku korporacyjnego wynikającego z członkostwa w zarządzie. W przypadku stosunku pracy członek zarządu jest osobą trzecią względem spółdzielni i o treści jego praw oraz ewentualnych roszczeń pracowniczych decyduje treść stosunku pracy oraz przepisy prawa pracy. W przypadku stosunku organizacyjnego wynikającego z członkostwa w zarządzie, a zatem organie spółdzielni, o poprawności jego powołania, treści obowiązków oraz roszczeniach decyduje statut spółdzielni, bądź uchwała go powołująca, a także przepisy Prawa spółdzielczego.

Ponadto skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy oświadczenie o rezygnacji z pełnionej funkcji członka zarządu spółdzielni, zatrudnionego na tym stanowisku na podstawie umowy o pracę, należy lub można traktować równocześnie jako wypowiedzenie tej umowy, jak przyjął Sąd Okręgowy w S. przychylając się do stanowiska Sądu Rejonowego w S. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2005 r., II PK 306/04), czy też rozwiązanie stosunku organizacyjnego wskutek złożenia rezygnacji z pełnienia z funkcji przez członka zarządu nie powoduje automatycznie rozwiązania umowy o pracę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 7 września 2000 r., I PKN 101/00, uchwała Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2012 r., II PZP 3/12, wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r., I PK 93/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2005 r., II PK 155/05), jednakże stanowi przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi zatrudnionemu w charakterze członka tego zarządu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2000 r., I PKN 479/99).

Powód wskazał również, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Problem prawny zaistniały na gruncie niniejszego stanu faktycznego sprowadza się do interpretacji przepisów art. 30 § 3 k.p. w zw. z art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 18 § 1 k.p. Jak wynika z pisemnego

uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 maja 2017 r. - za zasadny przyjmuje on pogląd zgodnie, z którym w analizowanym przypadku oświadczenie woli powoda o zrzeczeniu się pełnienia funkcji członka zarządu w pozwanej spółdzielni należy interpretować również jako wypowiedzenie umowy o pracę, w ramach której był zatrudniony w spółdzielni na stanowisku prezesa zarządu spółdzielni. Z powyższej argumentacji wprost wynika, iż w ocenie Sądu Okręgowego (w ślad za Sądem Rejonowym) istnieje możliwość przeprowadzenia rozszerzającej wykładni oświadczenia woli pracownika (będącego jednocześnie członkiem zarządu) o zrzeczeniu się swojej funkcji w organie spółdzielni, zgodnie z którą (wbrew literalnemu brzmieniu oświadczenia woli oraz w sprzeczności z ochronną funkcją prawa pracy) składając oświadczenie woli w zakresie wystąpienia z zarządu, pracownik spółdzielni jednocześnie składa oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Wyśłowiony wyżej pogląd przyjęty przez Sąd Okręgowy w S. znajduje swe oparcie w przytoczonym wyżej wyroku Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2005 r. (II PK 306/04). Pogląd przeciwny reprezentowany jest natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z 7 września 2000 r., (I PKN 101/00), uchwale Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2012 r. (II PZP 3/12), jak również w wyroku Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r. wydany w sprawie I PK 93/05); postanowieniu Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2005 r., II PK 155/05 - tym samym istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o:

1. odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, iż w ocenie pozwanej nie zostały spełnione przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.;
2. w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnoszę o oddalenie skargi kasacyjnej w całości;
3. wnoszę o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do

rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z kolei istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na

rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecnictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze

względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W niniejszej sprawie, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotknięty jest poważnym błędem logicznym, który sam w sobie uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że równoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) co do zasady wyklucza możliwość twierdzenia o oczywistej zasadności skargi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2017 r., II UK 170/16, LEX nr 2310113), bowiem jeżeli skarżący wskazuje na przepisy prawa materialnego, których stosowanie w praktyce wywołuje rozbieżności, czy też przepisy prawa wymagające wykładni, to z natury rzeczy nie mogą one równocześnie przemawiać za oczywistością skargi kasacyjnej. Co jest sporne nie może być oczywiste (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122). Skarżący tymczasem wskazuje jednocześnie, że Sąd Okręgowy wydał swój wyrok sprzecznie z utrwaloną linią orzecznictwa, co świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jak i w oparciu o te same okoliczności i te same orzeczenia, formułuje istotne zagadnienie prawne oraz wskazuje na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie. Wskazać należy, że nie jest rolą Sądu Najwyższego wybieranie jednej z wzajemnie wykluczających się podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, to rolą skarżącego było takie sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem, żeby niewątpliwie wykazać istnienie co najmniej jednej z przesłanek przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że skarżący nie wykazał należycie istnienia w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jak również wątpliwości interpretacyjnych czy rozbieżności w orzecznictwie. W przypadku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego skarżący nie wskazał nawet przepisów prawnych, na tle których wyłoniło się sformułowanego przez niego zagadnienie prawne. Ponadto, nie ulega wątpliwości, że immanentną

cechą zarówno istotnego zagadnienia prawnego (jeżeli wynika ono z rozbieżnych stanowisk wyrażanych w orzecznictwie), jak i stwierdzenia rozbieżności w orzecznictwie, jest to, aby rozbieżne orzeczenia zostały wydane w zbliżonych stanach faktycznych. Strona skarżąca natomiast, formułując uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ogóle nie porównała stanów faktycznych spraw, w których zostały wydane poszczególne orzeczenia. Zauważyć zatem należy, że wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2005 r. (II PK 306/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 46) został wydany w stanie faktycznym bardzo zbliżonym do stanu faktycznego niniejszej sprawy i dotyczył oświadczenia o rezygnacji z pełnionej funkcji członka zarządu spółdzielni, gdy członek zarządu zatrudniony był na podstawie umowy o pracę właśnie na tym stanowisku. Natomiast orzeczenia, na które powoływał się skarżący w celu wykazania sprzeczności tego orzeczenia (jak również zaskarżonego wyroku) z utrwaloną linią orzecniczą, dotyczyły sytuacji, w której członkowie zarządu zostali zatrudnieni na innych stanowiskach niż tylko stanowiska członka zarządu (a zatem rezygnacja z tej funkcji nie uniemożliwiała im wykonywania pracy na stanowisku, na którym zostali zatrudnieni) lub też to organy poszczególnych osób prawnych odwołały ich z pełnionych funkcji. Dodać przy tym należy, że Sąd drugiej instancji nie zakwestionował nigdzie wyrażanej w orzecznictwie tezy o dwoistości stosunków prawnych łączących członków zarządu z podmiotami, z którymi łączą ich również umowy o pracę.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).